

- 109 le-tá — še živ (ne bodo vam lagala
mi usta!) — kvišku rad bi ob uri svita;
kje, dejte, preluknjana je ta skala?»
- 112 To Vodje bila prošnja plemenita;
en duh pa: »Slèdi nam!« izrazi mnenje,
»pa najdeš kraj, kjer je vrzél prebita.
- 115 Preveč podí naprej nas hrepenenje,
da stali bi; zamere se okani:
pravično je, ne podlo nam vedenje.
- 118 Opat sem bil v San Zeno - samostani,
ko caroval je Fridrik Rdečebradi,
ki pomnijo z boljó ga še v Milani.
- 121 Zbog samostana bíli bodo jadi
nekóga, ki je v grobu z nógó èno,
in plakal bo, da tam se vdál je vladi;
- 124 da sina je, človeče ne bogljèno,
na mesto pravega pastírja vrnil,
duševno revo, v nečasti rojèno.«
- 127 Ne vem, je-li besedico še zinil,
ker v daljo so koraki ga nosili;
odgovor iz spomina ni mi zginil.
- 130 Zdaj on, ki mi pomoč bil v vsaki sili,
»Okrèni se!« — dé — »senc, glej, ide dvoje,
ki gríze jì, da leni kdàj sta bili.«
- 133 Zad vpili sta: »Pomrli izza hoje
skoz morja zid očetje so v puščavi,
predèn je njìh otrók zrl Jordan roje;
- 136 in moštvo, ki ni kos bilò težavi,
na cilj Anhízovega spremljat sina,
se sâmo izročilo je neslavi.«
- 139 Ko daleč bila senc je že družina,
da niso več oči jih razločile,
mi nova misel vziđe, korenina,
- 142 ki iz njé so misli druge se rodile;
od druge k drugi sem se v blodnji sklanjal,
pa v sladki sli oči so se sklopíle
- 145 in misliti sem jenjal in ... zasanjal.
(Dalje prihodnjič.)

Idile.

I.

Mimo grobov greš, mati — postoj!
Mimo grobov greš, sestra — postoj!
Mimo grobov greš, žena — postoj!
Tu spim tak tih — Tvoj sin,
tu spim tak tuj — Tvoj brat,
tu spim tak sam — Tvoj mož!
Mati! Moj grob je lehak — ne žaluj!
Sestra! Moj sen je sladák — ne žaluj!
Žena! Moj sin je živ — ne žaluj!

II.

Moj mož! Imela sem Te tri dni,
tri kratke dni, tri svetle noči
in zdaj si mrtev že mesece tri.
Ko luč me je sapa ledena vtrnila,
moj mož! Ne bom Ti otroka dojila!
Ne morem živeti. Preveč sem Te vžila,
premalo ljubila: tri svetle noči!...

III.

Dojim in sanjam o Tebi, moj mrtvi,
moj sladki, moj močni, moj mož!
Vsa blodna po Tebi sem težkih željá,
klic mlade krvi po Tvoji vihrá;
privila sem luč opojni poltemi ...
O pridi, še enkrat me vzemi,
moj mrtvi, moj močni, moj mož!

Ivan Pregelj.